

טבריה רחובות רחובות רחובות רחובות טבריה טבריה טבריה

ctu

下

Liukang was very interested and he called down his son, so Wang Chong and his wife returned home again. Liukang said, "I have a son who is very good at writing, and I want him to go to school. He can't afford it, so I will give him a scholarship." Wang Chong's wife said, "It's good that you care about your son, but we don't have enough money to support him. We can't afford to pay for his education." Liukang said, "Don't worry, I will take care of it. You just focus on your son's studies and let me handle the rest." Wang Chong's wife was relieved and agreed to let her son go to school. Liukang gave Wang Chong's son a scholarship and sent him to a local primary school. Wang Chong's son studied hard and became one of the top students in his class. He graduated from primary school and went on to study at a middle school. Wang Chong's son eventually became a successful engineer and worked for a well-known company. Wang Chong was very proud of his son and often talked about how Liukang had helped him. Liukang's act of kindness had a lasting impact on Wang Chong and his family.

and the following day I had a long talk with him. He was very interested in my work and asked me many questions about it. He also told me that he had been working on a similar project in his lab, but had not yet published any results. We discussed the potential applications of our findings and how they could be used to improve the quality of life for patients with chronic diseases. He also mentioned that he would like to collaborate with me on future research projects. Overall, it was a very productive meeting and I am grateful for the opportunity to have met such an experienced scientist.

କାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯଦି ପାଇଁ ଏହା ହେଉ ଥିଲା ତାହାର ମଧ୍ୟ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

וְעַתָּה תִּשְׁמַח אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה תִּשְׁמַח אֶת-בְּנֵי שְׂכָר

卷之三

ପ୍ରକାଶ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅପାରି (ପ୍ରକାଶ ୫):

וְכֹן מָתוֹר אֲדָם יְהוּנָתֵן
בְּעֵינֵי כָּל הַמִּזְבֵּחַ

לכון קרגינס מכתף תלולו (בג) דרכּ גזורה געלאל זו אמר ברוח דראג ליעניך ומאז (ב) יונט אונטערן זאָלט בערטאָן: בּ וְלֹא מִתְּמַכֵּר חֲלֹבֶת לְבָבֶבֶת

וְהַמִּלְחָמָה שֶׁבְּאַתְּ לֹא־מִתְּרַכֵּם כְּנַמֵּן
בְּעֵינֶיךָ וְבְעֵינֶינוּ כְּנַמֵּן כְּנַמֵּן כְּנַמֵּן

תְּמִימָה מִלְחָמָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּבַבְּלָן וְבְּבַבְּלָסָתָה כְּנֶסֶת הַבְּלָשׁוֹן.

EN VEL ENKE VALNG GLIMTA UNA CAIG LELU EGED

સાધુ બાળ કાવ્ય

הנְּבָאָה וְהַתְּלִימָדָה

ଦେଖିଲୁ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

๓๔๙

卷之三

Qur'an

卷六

卷八

אָנוֹקְלָסֶט
פִּרְמַהּוֹן וּמְזָאָתָה - **לִיְלָהָה**

۶

במרטב כג בלק 380
 מִשְׁלֵו וַיֹּאמֶר קָוָם בָּלֶק וַיְשַׁפְּעַ הַאֲנִי הָעֵד בְּנוֹ צָפֵר :
 י' לֹא אָשַׁם אֶל-וַיְכֹב וּבְנֵי אֶתְרָם וַיִּתְהַנֵּם תְּהֵוֹ אָמֵר וְלֹא
 יַעֲשֵׂה וְרַבֵּר וְלֹא יַקְמֵנָה : י' הַעַת בָּרוֹךְ לְקַרְתָּתִי וּבָרוֹךְ
 וְלֹא אָשִׁיבָנָה : ל' לְאַדְתָּבִיט אָנוֹ בַּעֲקָב וּלְאַדְתָּה עַמְלִ
 בְּשִׁירָאֵל : זְהָה אֶלְזָיו עַמְלִ וַתִּרְיעַת מֶלֶךְ בָּנו : י' אֶל-

9

רבתה והפאה

ମୁଣ୍ଡରେ ଦାନ ହୁଏ ଅଛି କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ଶ୍ରୀ କଣ୍ଠା ପାତ୍ର ପାଦମାତ୍ରା ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ରା ଏହିପରିଚାଳନା କରିଲୁ ଯାଇଲୁ ।

无私的
愛

“**କାହାରେ ପାଦିଲା ତାହାର ପାଦିଲା**
କାହାରେ ପାଦିଲା ତାହାର ପାଦିଲା

ପ୍ରକାଶକ

मात्र विद्युत का उपयोग नहीं हो सकता।

କାନ୍ତି ପରମାଣୁ ପରମାଣୁ ପରମାଣୁ

କରିବାରେ ଏବେଳୁ ଲାଗିଲାମାତ୍ର କାହାରେ ନାହିଁ । କାହାରେ ନାହିଁ ।

הלוות שאותה סטן עד איה

הנִזְקָנָה

554

卷之三

देवता नाम द्वय तरं भैरवं देव देवीं ॥ * दामोदरः * विष्णु द्वा-
रा देवता नाम द्वय तरं भैरवं देव देवीं ॥ * दामोदरः * विष्णु द्वा-
रा देवता नाम द्वय तरं भैरवं देव देवीं ॥ * दामोदरः * विष्णु द्वा-
रा देवता नाम द्वय तरं भैरवं देव देवीं ॥ * दामोदरः * विष्णु द्वा-
रा देवता नाम द्वय तरं भैरवं देव देवीं ॥ * दामोदरः * विष्णु द्वा-

ԳՐԱԴԱՐԱՆ

216 תְּהִלָּה וְעַמְּדָה

קגנ' אשר סימן נ מעדרני

הgalim שבdomia והסתכלות בפניהם. מכך בועלמא אסור ולמה אסור ורק מה שהמשמעות הרומביים את אישור ראייתם [שהיא יותר מראה מכובאר בכ"י] מוקמות המכוסים אפשר דטל' לכל חוץ בכ"ט] וכן פירש רקאי על המוקומות המכוסים כמשמעותם המוקומות המכוסים נכללים בגדר שחוק וקלות ראש וכעין שכחוב ה"ה לגבי או"ם.

ד' הרומביים בוה

ה' בדברי היב"י יש סתרה לכאורה, בכ"י באහע"ז (כ"א ס"ד) העתיק את דבריו ה"ה רול' מקום התווך אסור הא בשאר מקומות מותר, ואילו בשוע"ב בי"ד (ק"ה ס"ג) העתיק את לשון הטו שאסור להסתכל לא ישות' זמן איינו בא בוה לבדר מכתשל' לעכירה. והראב"ד שם השיג עז' במקומות הסטר אסור לדאות כדאיתא להסתכל. ותץ ה"ה בוה"ל "עקביה רצני בתווך" שהוא שווא מכון נגד עקביה, מע' הא בשאר מקומות מותר וכו'. בונקרים לא הזיכרו אלא במקום התווך והזוכרן לזכינו לבאר אישתו שכבר ולא ישחוק ולא יקל [ראשן] עמה וכ"ש בתגלות באחטו מקומ'". מכואר בדבריו בוה ישוב בדורק רק את חווית דברי ה"ה אבל אכתי לא יש'ב את טוף דברי ה"ה שכבר "ילא הזוכרן לזכינו לבאר אישתו שכבר כתוב ולא ישחווק ולא יקל עליה והסתכלות באחטו מקומ'" דומה נראה להדריך דורך באורם יש אישור הסתכלות. ושוע' בס' חניה וחדרא (ח'ג דף ק"י ע"ג) שתמהן כן על הרכבי.

והנראה ליישב [וכע"ז] כתוב החניה והסדרא שם דהיב"י באහע"ז רצה להביא מקרות לברי הטו בשם הרומביים שהילך בין הסתכלות באחטו נהה לבין הסתכלות בשאר עיריות, וכך העתיק את דברי ה"ה מריאיתן] ואח' כתוב דרכאותו נהה אין כן אלא מותר ליהנות מריאיתה. ובפשטות הסתכלות באחטו נהה מיידי רק במקומות

קגב מעדרני סימן נ אשר

מהוגנן הוא רק כשועשה כן בזמן נדה. וכל זה הוא רק במקום הטינופת אבל בשאר בא"מ אע"פ שניינה נדה, ולפי פירוש זה כל אזומות המכוסים אין שום מקור לאstor שנתקה הגם עקיבא ייל' והוא לרבות דברי ה"ה (בפכ"א מה' איסו"ב ד"ז) שrok למורתו שאינו מקום יופי או לרמות שמקצתן מגולה (עין ב"ח אוח' ח' ודרישה סק"ב) וכי' שאר מקומות המכוסים. וכן נהה אמר ב') ויה' הושב"א בתורה' (שער ב', דף ד' שיטת הרושב"א של פירוש קמא של הראב"ד.

ויל"ע בדברי המאייר (נדורים כ' ע"א) בוה, שכחוב בוה"ל "וכל והסתכל בעקביה של אשת אם. באשתו ושלאל בשעה יבאה ליז'ה הרגל", ורבו רם מללה במללה כלשון הראב"ד הנ"ל. אמרנו הב"י (ס"ז) ביאר בר' הרושב"א רכל המקומות המכוסים גדרה וכרי' לחכבה מורה, ולא סוף רם בעקביה אלא אף במה שכגד העקב ר' ל' עגבויות, אחר שהיא לבושה והולכת וכו', באשתו נהה אסור וראוי לעונש בה בגיןם שאמר "מקום הטינופת" כונתו גם לשאר מקומות המכוסים, וכבר העינו התזה"ש (סק"ט) והסד"ט (סק"ד) והשינוי ברכיה א'ילא שומאי'ו מראה לא רעה לא בר' דמיiri ואילו ידרוב יוסף ואינו גענש א'כ א'ילא חתני' מקום הטינופת באשתו נהה, ואילו יוסף פלייג', ורבו יוסף א'סוד במסתכל' פמיש' במקום הטינופת דא'כ גם באשתו טהזה היה עריך לעונש, ולכן אמר המאייר, בלבשנה והולכת. ולכידור המאייר א'ן מקונה לאסנה הסתכלות בשאר מקומות המכוסים, א'כ'ב בזעתו בס' חינה והסדרא (ח'ג דף ק"י ע"ב).

שיטה הסוברים דרב יוסף מיר' בהסתכלות במקומות הגלויות

ג. זיל השעריו דודא (ה' נהה ס"יח) זילא יונן בה עניין יותר מזראי, ויש לו להזהר ממנה פן יחקלל עמה כראמר הספר לשם כל הסתכל באשה יותר מזראי והוא רשות בנים שאינט' מהוגנן ואמר רב' יוסף באשתו נהה אמרו שלא יראה בה וווער מזראי', נראה מדרביו דרב יוסף קאי על מקומות המוגלים והאיסור הוא להסתכל יותר מזראי, ואפלו באשתו טהורה, ולדינא שניהם כתוב הפרט רמנונט (מקשה זהב סק"ז) דפירוש כן היה שבקום המכוסה שהה מן העקב נלמד לכל מקום המכוסה שהוא

קנה	אשר	סימן נ	معدני	קדם
התקשות בימי נרתה	התקשות בימי נרתה	סימן נא	معدני	אשר
להתקשט כדי למנוע גירושין. וחווין מהירושלמי הניל דכו"ע מודו דיש בהתקשות בימי נרתה חש גדור לממושל ואין לחדר זאת בשאי חש לגירושין וכן הפלוגה באתיו ההתקשות תלויה בפלוגה על מה מוחר לגוש אל ללא חש לגירושין לא מתרים גם אם תחגנה תחיה, להתקשט או שלא להחולש.	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".
עד כהב המשניל"מ הניל דיש לפреш את היירושלמי ברוך אחרת, דרכ"ע שרי הנטה עיר שתוכאו בימי, ע"כ. ובירושלמי גיטין (פ"ט הי"א) הביאו את מחלוקתם - הראשונים. ור"ע, וטימנו ואתיאא בעלה מגושה" אגב אורחיה בא לחולק על הזקנין הראשונים בדרכו נוטף במא שאריסים לגורש א"כ מצא בא עות דבר. אבל לעולם טעם והיתר הוא משפט' שלא תחגנה בלחותו. וכוה ביאר את לשון הטוש"ע שכחבו "בקושי החירו לה להתקשט בימי נרתה אלא כרי שלא תחגנה על בעלה" והשטיו את סוף דבריו ר"ע "ונמצא בעלה מגושה", דגם בלי חש גירושין החירו לה להתקשט. ריש להוסף גומן הרמב"ם (פ"א מה' איסובי הי"ט) כתוב י"מורה לאשה להתקשט בימי נרתה כדי שלא תחגנה על בעלה" וכע"ז לשון הטוש"ע, ולא הביאו	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".	התקשות בימי נרתה לא כרי שלא תחגנה על בעלה".

ପ୍ରାଚୀନ ଶାସକ

ଏହି ପ୍ରକାଶ ଦେଖିଲୁ କାହାର କାହାର ତଥା କାହାର କାହାର

卷之三

ମୁହଁ ଦିନ କେବ୍ର କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ

XL *ace que dice cuando los que no son de su confesión*

ପରିବାର ପ୍ରିୟ ମନେ ଲେଖିଲାମ
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

אפריל

๘๖

ככה. מטהה כפולה שופתחים אותה בלילת, והאחד יושן על המטה העליונית, הנשאנגי יושן על המטה התחתונית, אף על פי שנגענות זו בזע, מותר להם לישן כל אחד על סטתו נס כשהאהשה נדה, כיוון שניכרות ונראות הן בשתי מיטות כה).

כ'כו. טוור לאדם להבויות ולחותכל בוטה של אשתו גודה, אף על פי שיש לו הנאה לב טמונה בראייתו. ואך על פי שהיא עליו באיסור כרת, מכל מקום כיוון שהיא עתודה להיות מותרת לו לאחר ספירת שבעה נקיים וטבילה, אין חשש שיבואו לידי מכשול, ומכל מקום יש לחחותר שלא יסתכל בה במקומות המוכרים ועליו מבוא ברכת פובע.

מאמנתה הדרת

כח) כן יש למלוד ממה שכתב והפchio תושבה (ס'ק יא) הגיל, שעד כאן לא התמיר הרמב"ן במתות הנוגעות זו בזו, אלא וזכא במתות שליהם שלא היו מקומות ונדרים למעלת, והיו נראות או כמתה אחת, אבל במתות שלנו שמקומות נסורים למלעלת, ובניר שהן שמי מותן, מוחר. ע"כ. והוא חווין לנידון דין בכל שכן, ואסלו לה מה שכתב הטהרה ישואג (עף נ') על דבריו המתוח הייחודה ע"ש-שבאמת-הזהג'ת-לחותם-ב' במתות-ישלו', בנידון דין יודח-لتקליל-זברט שאצלינו אין-שות מונגע לחומר בנידון הפתוח תושבה. יש לצרף לסנייה מה שכתב בספר מי טהרת, והובא בזברט גז' הלווכת (ביביאר הלכה בד"ה במתה), דההמ"א מיריע בשתי מותן ועלמא שאין מיתודות לאך אחד מהם, אבל אם הוא שוכב במתה המיחורת לא, והיא מותה המיחורת לא, אף על-שי שנותו זה בזו מותה, ואסלו כאן הרgel. ואך צל פ"י שאין גוראה להלך בן מסבאות בעלמא, וכטמ' שבלב בזמני היכרות שם, מכל מקום חז' לאצטומופי לטניין, כיון שכל עיקר דברי הרמ"א איןם מדינא אללא חומרא בעלמא, וכמו שכתב היב"ה, וכן כתוב בספר חיקת טהרת, וכנייל. וכן ראייתו לארחות ע"כ' יובידיה הדאה בשווי ישכיל עכדי חלק ד' (בקונטרס אחרון חלק י' רודה פ"מ ג', דף קכו' ע"ב), שנסאל בזה, ותעללה להקל, שמכיוון שהדבר ניכר לעניין כל רוחה שתווי מותן הון, בראותו שטושב המטה העליזונה בכוה ממושב המטה שתחותה, אין מקום להושך למראות העין בכחיו גוונא וכו'. ע"ש. ואמנם בספר בדי' השלחן בבייאורים כתוב להסתפק בדינן,

זה, שלכאורה כיון שנותו זו בזו יש להחמיר, אך לפיע מה שכתב המתוח תושבה יש להקל, שלפעמים נראות כשתוי מותן. אלא שיש לדין עד בזו מזמן סපל המתנדנד שכתב הרמ"א להחמיר, וגם כאן עלי' כי הרגע מותן אלו מתנדנדות והאחד מרגיש בשכיבת החני וכו', ויש להלך כיון שכאן יהוא בשני מושבות, ובבר כתוב הטמות הדעתן (ספ"מ רג'ז) שאין להחמיר בדינן הסපל אלא מה שדעתן לו דמיון גמור. ולמעשה צ"ג, ע"כ, ונראה לי שהעיקר להקל גם לאחיזין

באתרים ע"ש-שבאמת-הזהג'ת-לחותם-ב' במתות-ישלו', יוליך דע' ברבר רבשען

ט) במסכת נדרים (ב') איתא, אמר Achא ביר' יאשיה, כל הגופת בגנים טווח בא לידי עבירות, וכל האסמכל בעקבות של אשה הויין לו בגנים שאינם מוחוגנים. אמר רב יוסף, ובאותה גנודת אמר דברי שמעון בן לוייש, עקבות דקתו במקומות הסיגנות, שהוא מכובן כנגד העקב. וכחשתן על זו והראיבך בספר בעלי הנפש (עמודים יט-כ'), יש מפרשין הא דריש לקיש אדריך וויס איתמר, ומלילא קאמון, שאפלו באשתו גודה איננו גונע בגדנים שאינם מוחוגנים אלא כשמסתכו

שמירת הטהרה

בבשנת נגה לאא' במקום התוරף. ע"ש. הא בשאר מקומות המכוסים מותר. וכן כתוב הורוקח (בסימן
שוו זך לא רדיין) וזה לשונו: «ובנדירים (כ'). אסרו להסתכל באשתו דהה במקום התוירף בגדר
ההקבב». ע"ב. והרי זה כמפורט. [ובשוו' בודע ביהדות מהדורא הנגיא (חויריד סימן קכב) כתוב,
שיש' לד' למ"ר כי מ"ש הבית יוסף והפס"ז (סימן קצת ס"ק ד'), שני גזרי הדור הריב"ק והשר
מלקוץ' הי' מזריכים את נשוחיתם לעמד לפניהם עזרותם לפני טבילהן], לראות אם אין עליהם
נוגב תחצצ' לטבילה, היוו מושום דס"ל כמו שכח המגיד משנה (פרק כא' מהלכות איסורי ביאת
אלים דתרומות), שmorph להסתכל במקומות המכוסים של אשתו נירה, אע"פ שהוא נהנה
מרירותו, שהויל והוא מותר לו לאחר מכן אפילו מכשול, ורק במקומות התוירף אסור
להסתכל בשחוון נירה. ע"ש.

שבראו דוחי חווית להר' א' אב' בספר האשלול חלק א' (ט'ימן מט, עמוד ל'ח) שנורא בטהרא' דנדורים (כ'). עקבת דקתו נ مكانה הותרה, וכותב, פירוש, כל מקומות המכוסה באשה, ואפיו הנקב ששמצחו מוגלה ומתקטו מונסה לא יסתכל, וקרוי ליה תורף שוזא גנאי זערות לבלוות, וכלהוא דונן (במחרחות פרק ח'). אם היה מונחה במקום התורפה, פירוש במקומות המכוסה, ולמדנו מזה שאסור להסתכל באשלוט נדה בכל המקומות המכוסים באשה. ויש מפרשין עקבת דקתו נ مكانם והטורף היינו במקום שמצוין העקב כשייא ישבת כנגד בית העורו, וכשהיא דאמירין (שבשת סד): כל המסתכל באזכוב קתנה של אשה כאילו מסתכל במקום החורף. ע'ב. ומפני דבורי המפרשין שהבאי באחרונה מוחה שכן אסור להסתכל בשאר מקומות המכוסים, מה שאיו אין לפיטוש ראשון, והרמ"ג בהלכות נדה (פרק ח' הלכה ד') פסק לאסור להסתכל במקומות המכוסים של אשתו נדה, וכן כתוב הרשב"א בחורת הבית (בית ד' שער ב'), שהבאי מה שאמור בדורותם (כ'): אמר ר' יוסי ואשתו נדה, וכותב, וכן העקב מלמד לכל מקום המכוסה שבת שמואל נבואה לדין רגילה: (לכך בバイורו הגרא' יורה סימן קצה ס'ק יא, שהרשב"א לא היה יודע בדורותם): אמר ר' שמואל בן ליש עקבה ודקתו במקום הטינופות). וכן מסק בדורותם ממנגן (פרק נט' מאלאות אסורי ביאו) בשם הרבא", ע"ש. והמארי (נורדים כ.): רקע לדו אהרות בהן, שותב, וכל המסתכל בעקבת של אשה אם באשותו שלא בשעת גורה ודר' לתהבה מורה, ולא סוף דבר בעקבת, אלא אף במלה שכגד העקב, ריל עגבותיה, אחר שהיא לבשה והולכת, וכן למנייה. ובאשתו נדה אסורה, וראוי להעתש בה בלבנים שאינם מהוגנים. ע'ב. ובמאורי (סוף פרק ט' דינה, עמד. ע"ז): בתב, ובמכתם גורם אמרו כל המסתכל בעקבת של אשה דינה זו בלבנה שאנו מבוזרים, מושׂתאש באשותו נדה, וכן נהגה בהבטחה במתשבת הרהור. ע'ב. לאבנאיו, ובשם פולק נדה נגד האעלך דה'יינו עגבותיה. ועל כל פנים אין שום הכרע בדעות שיש לאמר גנטהו, במקצתו המכוסים של אלן נגד העקב. ושוב ראיות בספר חייא וחסידא החל ב' דף ק-ט' מינין, שם מישון מאיר שבסואר מקומות המכוסים מותר להסתכל. ע'ש. ולאחר מכן בפ"ט מ"ז אשרון נבבבאים אמרו עדות בדעת המתוארים. ע'ש).

7. הנה מ"ז נוביגת יוסי קירה דעון (ט'ימן קצה) על מה שכתב הטור לא יסתכל אפיו בעקבה ולא בשאר מקומות המכוסים שבחה, כתוב בז' הלשונ: "ואף על גב דאמר ריש לקיש עקבה ודקתו במקומות החורף, ככלומר שהעקב מכוון נגונ מלים הטורף, ממש לערכיו שככל המקומות המכוסים שבת הוא בכלל מקום חורף. וכן כתוב הטור' באורת הבית, דמן העקב גלמד לכל מקום המכוסים, ומכל מקום ממש שיש בשאר מקומות שאין דריך לכוסות מותר להסתכל בהם, וכן משמע מה שצטיר ליה לונקחש במי נומה כדי שלא תחגנה על בעלה (שבת סד). וכן כתוב הרמב"ם, שמרת להבט אלשתו נדה אף על פי שיש לו וגנתה לב ממנה בראיו, שהגואל והיא מורתה לו

שמירת הטהרה

(סימן כא סעיף א'), שבל המסתכל באכבע קתנה של אשה, «ונחכוו ליהנות» כאשר נסתכל במקומות התורף, והוא ראוי לעניין הסתכלות במקומות המכוסים של אשתו גדרה, שיש להבדיל בין ראייה להסתכלות, וכן בתבו כיוצא בה רחמי ריבינו יהוה (סוף פרק ב' בדרכות), שאף בטעמה מוגלה לנוינו קריית שמע איבנו אסור אל המשתכל בה בפנונה, אבל בראייה בעלמא מותר. וכן כתוב כיוצא בה בשיטה מקובצת (כתובות יג). אווא דמסקין אסור להסתכל גם בבני כללה אף על פי שמתכוון להטבנה על בעלה. וכותב על זה השיטה מקובצת, יש מי שאומר שדווקא כל שבעה וזה שאין להסתכל בה, אבל בשיטה יציאתיה בחינומם בטל כניסה החותפת המשתכל בה אין בכך כלום. ורבינו מאיר חולין כתוב שדווקא להסתכל אמרו שאינו מותר, אבל ראייה בעלמא לפי שעה בשעה שמיליכין אותה לחותה מותר. עיין, הרוי שרהוריה חלק בזאת בין הסתכלות לראייה בעלמא. וזה לשון הראייש בפסוקו (פרק ב' בכתובות סימן ג'): יש ואמורים שככל שבעתם הימים אסור, אבל ביום הראשון שהוא עיקר החינוכם על בעלה מותר, שאם לא כן מי עיד שיטאת בחינומם ואשתה פרוע, וליתא, שאיפלו שעיה אתת אסור להסתכל בה, אלא יש לומר שראייה החינומא כהשאיה עלייה או פירעת רשותה אין זו הסתכלות בפנינה. והקשתה על זה החשך מקום איפלו באשתו טהורה. ובביה וולף שם הביא דברי הראב"ד בבעל הנesh שער הקדושה, שהעושה כן צובר על "הגאנע לכת עם אלקיך", ומעבר הבושה ויראת שמי מעל פניו, וכמו שאמרנו בנדרים (ב). ובבעור תחתית יראתו על פניכם לבתלי תחטאו, זו הבושה, שהבושה מבייה לידי יראת חטא,ומי שאין לו בושת פנים בירוח שלא עמדו אבוחתו על הר סני. ועוד דקה מגני צער הרע בנטשיה. ע"ש. ועיין עוד מה שבתנו בשות' יביע אומר חלק ד' (תקיק יוויה דעה סימן טה). ועל כל מוגלים למשעה בדאי שיש להסתכל שלא להסתכל במקומות המכוסים שבה, וכן שכח ברמן השלחן עורך בירוח דעה (סימן קצ). [יעיין בספר אסידים (סימן תשכ"ז), שהסתכל בגדה בשעת וסתה שדים מצויים בה משכח תלמודו. ועיין עוד בפירוש הרמב"ן על הורות פרשת ויצא (פרק לא פסוק לה), ובמה שכחנו בשות' יביע אומר חלק ז' חלק יורה דעתה סימן י' אוות ג'). צ"ש].

שמירת הטהרה

עד), שאחר שתבאי לשון מרן השלחן עורך דעתה, שלא יסתכל במקומות המכוסים שבב, חתב, אךין עיון שלא זכר הרבה שרבים וגודלים מתיירים להסתכל איפלו במקומות המכוסים שבב, וכמבואר בדברי הרמב"ן והרב המגיד בפרק כא מהלכות איסורי ביתא. וכן כתוב בבית שמואל באבן העוזר סימן כא בדעת הרב המגיד. ולפעיל נראה שאף הראב"ד לא אסור אלא במקומות החותף, שזו מודוק בלשונו שכח במקומות הטהרה שלת, ולא כתוב במקומות המכוסים שבב, ראייתי בבעל הנesh שהסכים שיש להחמיר גם במקומות המכוסים. ומכל מלעם לא נחרש שני בזאת איסור ממש איפלו במקומות ההורף כמו שכח המגדל עוז, ועיין באורת חיים סימן רם. וראה שהרבא"ד יכול לשימושה שאסור להסתכל במקומות ההורף באשטו פנינה, אבל הרמב"ם מתיר בפשיטות. עצמ"ר. ולא זכר שר שמן השלחן עורך באבן העוזר (סימן כא סעיף ד') פסק כלשון הרמב"ם, ואם כן בעל כרhone שדבריו בשלחן עורך יירה דעתה לחומרא, ולאו מיננא. גם מה ששים שאין איסור איפלו במקומות ההורף תמותה, שחק נשבן על קונה רצוץ לתהויר, והרוי ההורף והשלוחן עורך באורת חיים (סימן דמת סעיף י') פסק לחודיא שאסור להסתכל באוות מקום איפלו באשתו טהורה. ובביה וולף שם הביא דברי הראב"ד בבעל הנesh שער הקדושה, שהעושה כן צובר על "הגאנע לכת עם אלקיך", ומעבר הבושה ויראת שמי מעל פניו, וכמו שאמרנו בנדרים (ב). ובבעור תחתית יראתו על פניכם לבתלי תחטאו, זו הבושה, שהבושה מבייה לידי יראת חטא,ומי שאין לו בושת פנים בירוח שלא עמדו אבוחתו על הר סני. ועוד דקה מגני צער הרע בנטשיה. ע"ש. ועיין עוד מה שבתנו בשות' יביע אומר חלק ד' (תקיק יוויה דעה סימן טה). ועל כל מוגלים למשעה בדאי שיש להסתכל שלא להסתכל במקומות המכוסים שבה, וכן שכח ברמן השלחן עורך בירוח דעה (סימן קצ). [יעיין בספר אסידים (סימן תשכ"ז), שהסתכל בגדה בשעת וסתה שדים מצויים בה משכח תלמודו. ועיין עוד בפירוש הרמב"ן על הורות פרשת ויצא (פרק לא פסוק לה), ובמה שכחנו בשות' יביע אומר חלק ז' חלק יורה דעתה סימן י' אוות ג'). צ"ש]. ←

ובחוור בזה ראייה לתאותו רבי שלמה קלגרג נספור מי נדה בקונגרס אחרון (סימן קצ), דף ל' ע"ז), איזdots איש ואשה שפרצה קטטה בניחות, על שהבעל דרוש ממנה בימי נדהה להסתכל במקומות המכוסים בטענה שם לא תעשה כן יצא ממנו שכבת זרע לטבלה, ואם תעשה כן ינוה יצרו ולא יבא לידי דין זה, והיא מסרבת. והאריך תנגן במלול אם יש לומר בו, "אין אמורים לאדם חוטא בשבי שיבת חבירך", כיוון שנם עלייה יש איסור ששמכיאיה עצמה לפנוי, וכן שני האיסורים מדרבנן, שאיסור הזאתה ורע לטבלה אינו לאו מפורש אלא בדברי קובלן, ואם כן אף עלי פין שגמ הסתכלות במקומות המכוסים שבת hei דרבנן, לא נדהה איסור אחד מטמי חבירו, דבכהותנו ונוגן אמרין מה לי איסור לאו מה לי איסור בorth ובר. אלא שיש גם לדין אם הוא נאה משקר ומוציאים הוא בכח וכור. ע"ש. ולא זכר שר כל מהפocosים המתוירים בזאת, וכן לפולול אם יש מקום בנידונו להקל משומן נך. אלא שדברים רוחקים מן המזียות, שאדרבתה כששתכל במקומות המכוסים, יתעורר צער ביחס שאית ויתר ש, שאין יכול הרע שלו אל במקומות שעניינו וואות. ווועגן הווא בקס. וש להעיר למיסר איזונ, שפינה לבו לרבי הורות שהיה אלת אהבים וועלת זון וכור. ואכמ"ל.

ורע שנם לולעת האיסורים הסתכלות במקומות המכוסים באשטו גדרה, אין לאיסור אלא כשסתכל ומטבון בה בכוונה כדי ליתגונת מראיינו, אבל ראייה בעלמא מותר, וכען מה שכח הרמב"ם (פרק כא מהלכות איסורי ביאת הלכת ב'), והטור והשלוחן עורך ابن העוזר

טהורת הבית **למי ורשותם** **קסב**

מִשְׁמָרַת הַטְהָרָה

מִשְׁמַרְתַּת הַשָּׁהָר
וְרֵי הַסְּמִיעָה (סימן קנד ס'ק יד) צרכיהם עיון ורב. עכ"ז, ותנה כבר כתוב כן המגן אברותם, אל (ועיין עוד במשנה ברורה בכיוור הלכה מוקף סימן רכח). ועל הקישוא מלשון הכתוב, אבל אל מראך ואם אריך, הנה בשווית שאלת יעקב (סימן גא) כתוב, שאיליש הקפיד גם ראייה בפנוי אדם רשות, וכן אמרו על זה בפסחים (טו): כל הכוועס אם נגיא תוא נגואתו תאלתת מגנו; שנאמר אצל אלישע, אם אביט אל מראך ואם אריך, וכוחיב ועתה קחו לי מגנו זה כבננו המגן והתי עלי יד זו. (מכל שנטולקה מבנו רוח התקודש, רש"ג). והולא כדין עשה, מסור להסתכל בפניו אדם רשות. אלא שמצד חוץ בראיה בעלה מאומה, אך אלישע מחר טול השופח גם ראייה בעלה, ולכון נטולקה צבאותו מגנו. והביא דבריו המגן אברותם הנ"ל. וש. (ועיין עוד בשווית שאלת יעקב סימן קז). ומה שהשיבו על הסמיע (סימן קנד), הכרעמדו זה הרוב ד' מלacky (סימן קעט), והודח חקיי לב בספר מערכי ליב (דורש אג דת, ריא ע"ב).

נירור אגפין לגירזו דידן, כי הן אמרת שראויין בספר שבת הלו' סימן קצט, דף וסוט ריש א) שננתן לו להחמיר במקומות המכוסים של אשתו נדה גם בראה בעלמא, ומושום שאין ביןizia להסתכלות אלא בחוץ השערה. ע"ש. ועינן עוד בספר בדי הלוחן (בכיאירות עמוד רעה). ש. מכל מקום לפי מה שביראו לעיל שדעת הרמב"ם והמגיד משנה, והוירית, וויריב"ש, ח' וח' הסתכלות באשותנו גוזה גם במוקומות המכוסים, הגם שלענין מושע יש להחמיר בזון, המכוסים לא להטיף עליה לאסור אפיו ראייה בעלמא. ויש להזכיר עוד על מה שכתב ובי' ח' באבן העזר סימן כ) בד"ה ואסור למשמע קול ערוה, שכערווה אסור לשמע עוקלה ולהסתכל בזון, וכן ואסור לדורא קריית שמע בגדרה (בטעמה מגילה). וככל קיומו באשותנו אין אסור לשמע עוקלה. ואשתו גוזה ואפיו במוקומות הגלויים, כגון בפינה ובידיין, אלא אם כן פהורה היא. וכן הבני התי"ג רבי יצחק מלאנגי בספר יפתח לב' חלק ד' (סימן כא ס"ק יא). ע"ש. אולם לא יוחנן בתב"ח עילם עינו מכל הפסוקים שהוירית על כל פנים במקומות הגלויים של אשתו גוזה, והוירית במתה שתקילו. ומואתוי להגאון רבי יוסף חיים זוננפלד בשער' שלמת חיות (חילך יורה גוזה סימן ב"ט): שנסאל על דבריו הבהיר הנ"ל; וตอบ: שאופשר שלענין ששבוני היביריט בזון, שמע עוקלה וגוזם להסתכל בה באותו פרק זמן שהיא מזורה בזקלת, בזון הוא שנגן לזהר. כת"ה. וודוק לפארש כן בלשון היב". ווירית גוזה לומר: שכונתו על הסתכלות במקומות המכוסים, וכדעת הראב"ד וסיעו. ושוב ראיינו באוצר הפסוקים אבן העוזר (חילך ט', דף לד' עב' בהערה) שדו"ה דברי יפתח לב' הנ"ל, ופירשו בכוונת היב"ח שרצה לכלול בזוריו גם קומות המכוסים שאסור באשותנו נדה, כדעת הראב"ד, ותפס לשונו קצטר. אבל בזואר שואה זהה שיש להתייר להסתכל ולהביט במקומות הגלויים באשותנו נדה. ע"ש. והנה בסדרי טהרה כתוב בשם שעיר דורא, שאר' פסניהם וכמקומות הגלויים לא יתון עינו בה יותר מודאי ס"ק טו)

שיין, וזה אמור להסתכל בשאה נאה, ולא אמור שרבון שמעון בן גמליאל לא הש��ל אלא ראייה בבעלמא. הנהו, יש לומר שמה שבירך על יופית מוכח שהבטים בה יחת בהסתכלות, ומשמעות ה' משני כן, וזה הווי ולא והה יכול להעביר ענייני ממנה. ע"כ. הנה בקשיא זו הקידמו הרוב ית' מלכני (כלל קנו). ועי"ש מה טוויז'. אבל מן התה' א' בפתח עניינים (עבודה ורוה כ') כתוב באמת, להוכיח מכך אמור שאמור ראייה בבעלמא אמור. ועיין עוד בספר עיר און (מערכת ה') אמרת ב'). ובניצוצי אורות פר' קדושים (פרק פד'). ע"ש. ובספר גונה שלום לתגאון מורה'ש הכהן (סימן ז'). שולאל (בתודישו) פוסקים סימן כד דף קיח ע"א) עמד על מה שכבה המן אברם (סימן ר' וכלה ספיק), שאף על פי שאמור להסתכל בדמות אדם רשע, כדייאו בגמילה (רכ'ה), וזה ודוקה בשסתכל בו ביותר ולהתבונן בדמותו, אבל ראייה בעלמא מותרת, וכן שכבה מר' בכית יוסוף ליקמן (סימן ר' רכט'). לבגי הסתכלות בקשთ. והג�ו שלום הקשה על זה מההגמורא (עבודה ורוה כ'). לרדריך על העשאה דרבנן שמעון בן גמליאל, ולאסתובלי מי שרוי, והותגנא לא יטיכל אדם באשה נתה ואסיפיל פגניה וכו'), והוא בוגר לתרץ. כן יונית הווי, והרי יש לומר בשיטות שאצל רבנן שעונו בן גמליאל ראייה בעלמא הווי, ולא אמור אלא הסתכלות בויות. והביא דברי מרכן החדי' א' במתה עיניהם הנ'ו', והעללה דסבירא ליה לתה'ן אברם דזוקה לנגי' עיריות שנפשו של אדם מהמדוחן אפללו ראייה בעלמא יש לאסרו, וכמו שאמרו ביטומא (עד':), שב' מראת עינים מהלך גשם, שוב מראת עינים באשה יותר מגנשו של מעשה, אבל לגבי הסתכלות באדם רשע לא אמור אלא הסתכלות יתרה, אבל ראייה בעלמא שרוי. (עיין עוד בספר גונה שלום גב'ל, בחידושיו לעבדה וזה ב'): ע"ש. ומינו מדברי הרומייה (תמונות יון). הנайл מוכח שאמג' בכהה שהיא אשת איש מותר בראייה בעלמא, ואין איסור אלא כשסתכל בויות. וכן כתוב הרוא'ש בכיאור המסתכל בשים, ותניינו הכתה בכונתו, בב'ל. גם בספר המקנה, בקונטרס ארתוון (סימן סה סעיף ב') כתוב, אה' אל ע' ט' שלאו' לאסתכל בלילה, יוניקים עדים להעיד שיצאה בהיגונמא וראשה פרוע, משות שאגנו איסור ראייה בלילה, וכמו, שבתב' בצעא בוזה המן אברם (סימן קכח ס'ק לה) לבגי המסתכל ובבגדים, שלא אסרו, אלא הסתכלות מוגנת, אבל ראייה בעלמא מותר. והכא גמי יוניקים, העדים להעיד, על פי ראייה בלבד. חרוץ שם לא כו איד' יעידו עדות בעדות ונשים כבונן קדושים נזירים, תולעה וטיאון, אם לא שייעו אונן, אף על פי שאמור להסתכל בהן. ע"כ. אולם מאונן גזיר'ה בטעמך, שאלא' (רשות יתרו ריש סימן נב) הנייל, סימן בטוט דבורי, שאף על פ' מאונן איסור מן הזרות, משלם צבשותת מכל דבר רע אלא הסתכלות מוגנת הבביה לא לזרותים גזיר', מכל פלקט' שיש לעזרה שיעביר עניין למורי כדי של א' יראו ליידי הסתכלות, ורק עבורי' כלע' התוון ראייה בעלמא, (ה'ג' גזיר'ה, ע"ש). ואין דבריו מוכרים, כי מי מונר גזיר'ה זכרוני'ה גזיר'ה גזיר'ה. ע"כ. אך בינת' נין. והזעיר כמשמעות הרמי'ה וואר'א' שבראהיה בעלמא מונר גזיר'ה זכרוני'ה גזיר'ה גזיר'ה. ע"כ. רצוי לנו לאו רבי חמי בן עמר בסדר הפ' ה' (שבת קלח':) על מה' גזיר'ה גזיר'ה. ע"כ. גזיר'ה גזיר'ה גזיר'ה קמיהה של, שדייך לומר לשון הסתכלות, כי בראייה בעטמא. פטור'ה זכרון, שאלא' ראייה גזירה שאלת' - בש' מזמותו שהיא בירחו של אברם אבינו. ע"ש. ובסתם, חנוך התמי'ה פטור'ה תמי'ה (פרק ב'ן אוות ב') כתוב, שלושון הסתכלות מורה רק על עין' התה'בגונת עטמקה לא' ראייה שתקנית, ולען מה' שאמור שאמור להסתכל בדמות אדם רשע, וזה דזוקה בהסתכלות נורבינה. ולא בקאיות בעלמא, וראייה לוה' מזין הרואה את הקשת שארין לבוך, אף רעיקם לן (בניגינה גן), שאמור להסתכל בקשთ. אלא ודעת' קשה מטה' שלמדו ואון מההגמורא, אצל אילישע שאמר ליהו'ם לו לא פג'י יושטפ' אני נושא אם אביס אל מזאך. ואם אר'ר', ובכל' - זאת יש ליחס', שביחד עם, לשון הכתה רומו על הסתכלות מורה גם, בלשון ראייה.

אשמדאות הפטה רה

ועוד במאמרם השני, וואן צ'רץ' וויליאם ג'ונס, מזכירים שפומביות אגדתית מושה (ח'ב מז'ז'ד ס' עז) שכחנה, ועינן דשפיר חיו להנגישים פיננסיתין בשוויון אגדות מושה (ח'ב מז'ז'ד ס' עז) שכחנה, שמולמות המכוסים לעניין זה הינו דווקא אותם משלוחו שדרכה לכוסותם גם כהיא לדמה בביתה גם באלה, אבל אם אין דרכה לכוסותם כהיא לבונה עם בעלה, אלא שמת מכוסים כשיוציאת לשוק מוחר לבעל להסתכל בהם גם כהיא נודה, כיוון שהאה רוויל בראותיהם ואניהם בראותיהם אוותה לויי והדרים. ע"ש. וכן איש אשיגת מכסת שעירות ראותה בভיטה עם בעלה,ஆע"פ שהיא מכסה אוטמן בשיזוצאת לרהייה, מוחר לבעללה להסתכל בהן בעת גדורן ויזוע שמרון הבci באחה"ע (ס' קפטן) סובר להתייר לאשה שלא לכוסות ראותה בভיטה כהיא עם בעלה בלבד, ואור שטן אנשיים ואחרים דלונן, וזה ע"פ דבריו רשי' וויליאם ג'ונס בכתובות (עב:) וכן דעת המתארו שם. וכן

בשפטת הפלריה
נון יתקלך עטג וומרא יהירה היא, ולית דחן לאו, כי אנו אין לנו אלא דברי דברינו
לסתיקים ורמב"ם והראב"ד והרבע"א והראב"ש והרוכך והמגיד משנה והרבי"ש והטור
השלוחן ערוץ, שכולם מתירין בזה, וכן עיקר, והרוצה להחמיר בזה יושע לעצמו, זטבו עלי

כט. מותר לשטו עוקל שיר של אשתו נדה. ואף על פי שאמרו חכמים (קידושין ע.) קול באשה ערורה, וכן פסקו החור ורשותו רורך באבן העור (טמן בא סעיף א'), אסור לשטו עוקל שיר של-אותה מן העורות האסירות עליין, מכל מקום באשותו נדה יש להקל, שכן שופחה להיות מותרת לו, לא יוכל לזרוי מחשש. וכל שכן במקרה צורך לנגן שהוא שיר ערש לחינוך הכוכבה כדי להתרגעו, או כדי להרדתו. וכן מותר לשיר יהוד עם אשתו נדה ומירות שבת וכיווצא בזוז. והמחמיר תבואה עליין ברכהetc.

משמרת הטהרה

(זראה עוד בספריו שירית מנתת יצחק חי' סי'כו). ועיין עוד בספר שבת הלו (דף רטט ע"א). אלם נראת שוטרי חומרה יתרה לנדר ולסיג, אבל מעיקר הדיון בוודאי שאין לאסור להכנס לשם כל' שנזהר שלא להסתכל בה בשעת הלידת, אלא ואון פניו לצד אחר, כיון שאין בוודאי שהשאה בזוחקת נדה, והואoso ללהסתכל במקומות המכוסים שבת, ובפרט במקום האורני. וכן כתבת בספר חז"י (חאה"ע סי' ז). והוא שיש פוטקים אחרים שמשמעותם בזוחק את רוחה ולמאץ את לבבנה. ומכל' שהראה שהזיא רגשיה מאר ונתקפת איזה ופהדרום בשעה שאחוויים אותה ציריים וחכלי לידי, שאו נוכחותו נוכחתה ביתר. אלם אסור לו להסתכל בה בשעת יציאת הولد, אלא יתפרק פניו לצד אחר כה).

(כט) הנה לכוארה יש מקום לזרין בזוז, על ידי מה שאמרו בשbeta (ג): על הפטוק בחתיקאל, והוא אשת רעשו לא פיטה ולא אשתו נדה לא יקרב, מჭיש אשתו נדה לה לאשת רעה. מה אשת רעשו הוא בגבונו והיא בגבונה אסורה, אף אשתו נדה הוא בגבונו והיא בגבונה אסורה. ולפי דעתו אפיקו הרשב"א בתשובות המימות (סימן קיד וסימן קט), ובשות' גאנזת משה (שם סי' כה), ובשות' תשובה מאתבה חלק א' (סימן קיד וסימן קט), ובספר שבת הלו (דף רטט ע"א). ובספר בדי השלחן (בביאורים סי' קיד עמוד רבנן). וכבר נתבאר במקומו (עליל עמוד ב והלאה). ע"ז.

(כט) הנה לכוארה יש מקום לזרין בזוז, על ידי מה שאמרו בשbeta (ג): על הפטוק בחתיקאל, והוא אשת רעשו לא פיטה ולא אשתו נדה לא יקרב, מჭיש אשתו נדה לה לאשת רעה. מה אשת רעשו הוא בגבונו והיא בגבונה אסורה, אף אשתו נדה הוא בגבונו והיא בגבונה אסורה. ולפי דעתו אפיקו הרשב"א בתשובות המימות (סימן קיד) גאנזת משה (שם סי' כה), ובשות' תשובה מאתבה חלק א' (שbeta יג). ע"ש. אם כן יש לומר שאון הקיש גמור מן תמותה. וכן שדברי הרשב"א בתשובות סנהדרין (לו), וכן שכתב בן בספר לחם ושמלה (סימן קכח). וכן משמע בתשובות סנהדרין (לו), וכן שכתב בן בספר לחם ושמלה (סימן קכח). וכן מוכחים מרבי הריטב"א (שbeta יג). ע"ש. אם כן לא מאיוסר יהוד שלא החמיין בו מוכחים, מפני קשלתה באשת רעשו אסור גם באשות נדה. (חו"ץ מאיסור יהוד שלא החמיין בו מוכחים, מפני יהוד שבלריה בזוז, וכן שכתב הרשב"א בספר סוף נדה. וכן בספר האשכנז). ועיין ריאים מאר להזוהר בזוז, וכך שכתב הרשב"א בספר יסעה וקראת לשבת עוגן, תלכמא השלם (סימן חיב) שמות עוגן שבת שלמרו מתכוון בספר יסעה וקראת לשבת עוגן, תלכמא גנרייה לת עד דאתא ישעת אספסחה אקרוא, וכדאמרינו בזוחבים (כב): דבר ה' מתרות משה ובתcheinון לא אשגר דזה, מדורע חחש רבי עקיבא. שמא תרגינה על בעלה וירשנה. אלוא ודאי שמתר. (מכאן) הרכית גומ' כן חקיגוד משות' (פרק כא מהלכות אישורי ביאת הלכה ד'). כמו שפסק הררב"ס שם שבורא לאדם להבטי באשות נדה אף על פי שיש לו הנאת לב ממנה בראיה שזלאג' והפ' מתרות לא לאחר ר' מן. איינו בא לר' מידי מכשול, וחותיכת בן המגיד משונה טהרהו ושבת' (ד): שטורר לאשה להתקשט בלבני גדרתא כיון שלא תרגינה על בעלה, אלמא דמנזר להסתכל בזוז עזש, ומגונן שטורר להסתכל בלבני צבעונים שעליה ובחבשיטות. וזה פשוט. וכן קבב-בסטט' בזוג' חשלוחן (ביבאורים סוף גמ' ריע). ועיין במאיר (גדרים ב). דז'ק.

כג. מותר להסתכל בלבני צבעונים של אשתו נדה נס כהיא לבושה בהם. וכן בתcheinון. ואף על פי שכואשה אחרת אסור להסתכל בלבני צבעונים שלה, אפילו אינה לבושה בהם. כל שיודע ומכיר שהלבנים האלה של אשת פלונית, מכל מקום באשותו שהיא עתודה להיות מותרת לו מותר כה.

כח. מותר לקבל להיות נוכה בחדר לידיה בשעה שאשתו يولדת, כדי להשניה שחכל יעשה בסודר נכוון, ונם כדי לחזק את רוחה ולמאץ את לבבנה. ומכל' שכן שרואה שהזיא רגשיה מאר ונתקפת איזה ופהדרום בשעה שאחוויים אותה ציריים וחכלי לידי, שאו נוכחותו נוכחתה ביתר. אלם אסור לו להסתכל בה בשעת יציאת הولد, אלא יתפרק פניו לצד אחר כה).

בשעת מורת הטהרה

כתב בשות' מורת הרטן (ס"ג). והוטז בא"ה שם. וראה עוד בשות' פני יצחק אבולעפיא חז"י (חאה"ע סי' ז). והוא שיש פוטקים אחרים שמשמעותם בזוחק את רוחה, אין זו אלא ממות' הסידות, ולכן אין לאסור לבעל להסתכל בשעותיה של אשתו נדה כשאהנה רגילה לסכונון בהיותה בירכתיה בביתה. ועי' בספר גמ' זדק בחידושים השיש' (פ"ג) דברות משנה ה אות ג) ובשות' גאנזת משה (חאה"ע סימן נה), ואכמיל יותר.

(ג) הנה בעבדה זרה (כג) איתא, אסור להסתכל בלבני צבעונים של אשת שמכיר אחות ואסילו איזם עלייה, ופירש רשי, משאש שעיל זכייך זכר זכר את האשאה שלבשה אותה זינפו אותה ולבאו להרהור ארזריך. וכן פסק הרמב"ם (פרק כא מהלכות אישורי ביאת הלכה כה). וכן פסק הדר' ותשלוחן ערלה אבן העור (סימן לא סעיף א'). והרטף ההכמת אדם (כלל כליה סימן ג') "שלאו הדמי בחתינימה". אלם גראה שבאשתו נדה יש להתריר להסתכל בלבני צבעונים עטיל'ה ובקבבשיטו, שהזיא אמרו בשbeta (ס"ד), והודעה בנדרות, זקנים הרוואנים אמרו שלא תחכעל ולא תחקס ולא תחקש בלבני צבעונים, עד שבא רבי עקיבא ולימוד אם כן אהת מגננה עג' בזלה נוגבאה בעית' מנזרה, אליא מה תחלמוד לומר והודעה בנדרת, בנדורה תהא עד שתבא במשם עזב' ובכך פסק הרמב"ם (פרק יא מהלכות אישורי ביאת). וכן פסקו הטרו ותשלוחן ערלה זורה דאה (סימן קכח סעיף ט). ואילו היה אסור להסתכל בלבני צבעונים ובתcheinון לא אשגר דזה, מדורע חחש רבי עקיבא. שמא תרגינה על בעלה וירשנה. אלוא ודאי שמתר. (מכאן) הרכית גומ' כן חקיגוד משות' (פרק כא מהלכות אישורי ביאת הלכה ד'). כמו שפסק הררב"ס שם שבורא לאדם להבטי באשות נדה אף על פי שיש לו הנאת לב ממנה בראיה שזלאג' והפ' מתרות לא לאחר ר' מן. איינו בא לר' מידי מכשול, וחותיכת בן המגיד משונה טהרהו ושבת' (ד): שטורר לאשה להתקשט בלבני גדרתא כיון שלא תרגינה על בעלה, אלמא דמנזר להסתכל בזוז עזש, ומגונן שטורר להסתכל בלבני צבעונים שעליה ובחבשיטות. וזה פשוט. וכן קבב-בסטט' בזוג' חשלוחן (ביבאורים סוף גמ' ריע). ועיין במאיר (גדרים ב). דז'ק.

(ה) בין הטעמי לשואלי דבר. וכן מצאיי לתגאון רבי משה פיניגשטיין בשות' גאנזת משה (חאל' ב') מירוח דעת סימן עה). ע"ש. ואנכם בשות' מנתת יצחק חלק ח' (סימן ל') שאלת ב') כתוב לאסור להכנס לחדר לידי של אשתו, אף על פי שאינו מסתכל במקום החורף, זולת אם יש חשש סכנה אם לא יהיה הבעל נוכחה שם, שאם נתיר להם תמיד שם יבואו לידי מכשול. ע"כ.

תְּהִלָּה

卷之三

፳፻፲፭ ዓ.ም. ቤት፡ የ፩፻፲፭ ዓ.ም. አዲስ

۱۷۴

L'ANCIENNE UR

三

בג

四

CC କଣ୍ଠ ଲାଗେ ଥିଲା ତାହା ପରମ ରହି ଛି ଏ ଏହା
ଏହା ଏହା ବନ୍ଦି ଏହା ଲାଗେ ଆ ବନ୍ଦି ଏହା ଅରମ୍ଭ
ଏହା ଦେଖିଲା ଯାହାର ଧରିଲା ଲାଗୁ ଥିଲା ରାଜ୍ୟର
ଏହା ଦେଖିଲା ଏହା ଦେଖିଲା ଯାହା ଏହା ଏହା

104

THE BIBLE

א, מגד עוזר

三

ବେଳମୁଣ୍ଡି ନେଇ ଦୟାର କାହାର ଏହି କାହାର ଦୟାର କାହାର
ଦୟାର କାହାର ଦୟାର କାହାର ଦୟାର କାହାର ଦୟାର

ପାତ୍ର ମନ୍ଦିର

ପରେମ୍ବାରୀ ଦେଖିଲୁ ହୋଇଲୁ ଯାଏନ୍ତି କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

תְּבִיבָה בְּשֵׁם

ପ୍ରକାଶକ ପତ୍ର ପରିଚୟ

אנו מודים לך

କେବଳ ଏହି ତଥା ଉପରେ ଏହି ଶକ୍ତି ଦେଖାଯାଇଲା
କେବଳ ଏହାର ଦେଇ କେବଳ କୋଣାର୍କ ରୀତିରେ ଏହି ଏହା କୁଣ୍ଡଳ
ଦେଖାଯାଇଲା ପାଇଁ ତାହା ଯା ତଥା କେବଳ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଖାଯାଇଲା
ଏହାର ମଧ୍ୟ ଏହା ଗୋଟିଏ ଏହାର ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା
ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା

କରି ଦେଇ
ଏହା ଏହାର ମଧ୍ୟ ଏହା ଏହାର
ପାଇଁ ଏହାର ମଧ୍ୟ ଏହାର ମଧ୍ୟ

אתה תזכיר לנו שם אבל אין להושך לנו בסתמא שרוובן מילאנו.

לכטנין אונד א נווערט ליעס צו א זא גזע לא
עמפּ טראָטַּהַן אַלְמַןְתֶּן אַלְמַןְתֶּן
אַלְמַןְתֶּן אַלְמַןְתֶּן אַלְמַןְתֶּן אַלְמַןְתֶּן

שנג תשובות דיני הרוחקות סימן קצ"ה – פתחוי

האחורונים שכיוון שרובם דעלמא מכסים שערות וראשן גם בבית א"כ היו בכל מקומות המכוונים ואסור להסתכל שם.

עוד²⁴³ יש לדון האם כל מה שנאסר הסתכלות במקומות המכוונים הוא דוקא בראה לתנות, אבל ראייה בעלמא שי, או דלא דוגם ראייה בעלמא א Sor, ויש²⁴⁴ שכח דאיינו נאסר ראייה בעלמא, ורק ראייה להינות אסור.

האם מותר לשמעו قول זמרתה בפתח"ש (סק"י) התפקיד והאם מותר לעיל בטענו את אשתו מודמות מאחר שהג� נראה מחותכו, שוגם זה בכלל ראייה.

האם מותר לשמעו قول זמרתה

בבנין המכוונים, השוק ומן הברך עד גג חצר היי²³⁸ בכל שוק, אך י"א אין בכלל שוק שנאסר ויש להזהר בו הדרש"ע (ח"ג סי' נ"ח אות ר') כתוב דבמטה שאינה מיזודה לאן איסור אם יש לכל אחד מעכבי הסתכלות מהברך ומטה, ויש²⁴⁰ שהוטיפו רוכב העולם ונוהגים לכסות את כף רגלו ברכבים וא"כ היו מקומות המכוונים, וכן חרבן היה ללבוש ארכבים, אך יש לנו בסימן קצ"ה היבת ללבוש ארכבים, וזה שחייב בו עין בהערות.

בבנין מזבחה יש²⁴¹ שבתוכו דאיינו

בכל מקומות המכוונים ראייה בטענה אין חייב לכסות את שעורתו וראה נזואה וא"כ לא היו בכל מקומות המכוונים ומולר להסתכל, אך י"ד הענוג והלא בהשגב. ר' דבאים דלא מלבושים ברכבים, וכמבואר בשיטות מונחי חז"ל, הליכות בת ישראל פיד' בשם הגרשיא שליטא, אומנם הביא שם שדעת הגרשיא ציל שרגילותות לירך ביבין בעלי גורבים אין בונה אישות, והוא עיפ' המשגיב שודקנו לעיל, וכן לא בספר מורה בchan עמי פ"ב ממשו, בירת עטלט פירא. ר' שווית אגמי חיב סי' ע"ה, תחביב קס"י, ומית ידע דברי הזההיק פ' נשוא שהחומר מאד בכיסו השער גם ביבנה, ובבמואר במשגיב אריך סי' עעה טקידה, וכן עתקים כל גודלי ההזראה ביכין שכינם נהוגים בטענה תער הרואש מילא נקרא מקומות המכוונים, ועי' בעמץ ערך בחזרותם לפ"ג דברות בשורת דבר מלכיאל חייה סי' קי' כתוב לאסורה. ר' שעריה שביהיל. ר' שווית אמתת קרטס סי' ע"ט, וכן שחששה דברי הרשבץ סטור בעמו בחו"ג סי' מיה שבוגה מזרק ר' בנויהם או מזחצזון סדרון, מושפע דבמטה אחות אין הזריר אפי' בשחויא רוחבה. ר' שורי' ברכה סי' ע"ז, וכן מזכו מלהביה' שהביא את הדרש"ע וכותב דמרבכי המרדכי בפק' ושבת בשם מורה טומבא שבשני משלות לא יש לא לולסק בנידם וא"כ מטה רוחבה בדאי אסור. ר' ובעטם דין זה בבר ידע הסתירה שיש בברבי המחבר דבאהעיז סי' כי' סי' כתוב דכל האיסור להסתכל הוא רק במקומות ההורף ולא בדברי מקומות המכוונים והוא דברי מרבcis בפ"א תלכ' ר', מ"ט כבר כתבו רוכב החזירין והועדר השוע' שבכאן וכל מקומות המכוונים איסור להסתכל עין פסק בטה"ש סקיט, סדר"ט, מי נדה, ועוד רבים מהאחורונים. ר' שווית אגמי חיב סי' ע"ה סקיב' וכמו בק"ש היה כאן צורך הנעל להזהר כאשרנו מנתקה. ר' סוביב'

שנג תשובות דיני הרוחקות סימן קצ"ה – פתחוי

בנין מוחר לישון עם אשתו הוא במטחו והיא במטחה, וכבריאר²³⁹ שכונמו בב' וחדש"ע (ח"ג סי' נ"ח אות ר') כתוב שמטות המחוירות בראשן והם עצם נפרדות דשרי' וכמו במטות שלנו, אמן לכתחילה וזי' שלא לעשות כן וזה מדרת חסידות ועין במילאים אם המיטות בצדקה ר' איזה שיעור הרוחקה בעי. ואם אין מחוברות בראש בקשר אחד ורק עמדות שתיהן ליד ראש אחד ונראה שהמחברים, אין מקום להושע כיוון שהמיטות רוחקות.

מטה רוחבה

ההתומ' בשבת (יג ע"ב) הקשו מהא דאיתא בסוגהדרין (י"ט ע"ב) דפלשי בן ליש' ישן עם מיכל בת שאול שהזיהה מקולשת לזרוד ונצעץ חרב בינו לבינה, ולכאורה הרי אסורים לישון במטטה אחתה גם כשאינם נוגעים זה בזות, וחירצו שהזיהה רוחק ממנה ביותר, ומשמע מדבריהם שבמטה הרווע עד כדי שאין מחקרים זו להו, ומ"מ²³⁴ כיוון שהושיע לא חילק בין אם מטה רוחבה למטה גילה משמע שבכל גונו אסורה לישון עמו.

טעיף ז'

מה נקרא מקומות המכוונים והאם מותר ראייה בעלמא בשווי'ע: לא יסתכל אפי' בעקבות ולא²³⁵ במקומות המכוונים שבה הם כבבנין, וללא מזבחה רוחבה מטה מרפקן עד כה היד תלוי במנגן המקום. ובוגל מה שגעץ חרב

טומפיק' לשער הרוחקה כל שהוא. ר' עין בסיד' סקיג' שהביא שיש שפירשו כן עיש. ועי' בערזה"ש טקי' מה' שפירש. ובchein' כל קטי' סי' כתוב שאמ' מוחברים במטול מורה, אמן בשורת דבר מלכיאל חייה סי' קי' כתוב לאסורה. ר' שעריה שביהיל. ר' שווית אמתת קרטס סי' ע"ט, וכן שחששה דברי הרשבץ סטור בעמו בחו"ג סי' מיה שבוגה מזרק ר' בנויהם או מזחצזון סדרון, מושפע דבמטה אחות אין הזריר אפי' בשחויא רוחבה. ר' שורי' ברכה סי' ע"ז, וכן מזכו מלהביה' שהביא את הדרש"ע וכותב דמרבכי המרדכי בפק' ושבת בשם מורה טומבא שבשני משלות לא יש לא לולסק בנידם וא"כ מטה רוחבה בדאי אסור. ר' ובעטם דין זה בבר ידע הסתירה שיש בברבי המחבר דבאהעיז סי' כי' סי' כתוב דכל האיסור להסתכל הוא רק במקומות ההורף ולא בדברי מקומות המכוונים והוא דברי מרבcis בפ"א תלכ' ר', מ"ט כבר כתבו רוכב החזירין והועדר השוע' שבכאן וכל מקומות המכוונים איסור להסתכל עין פסק בטה"ש סקיט, סדר"ט, מי נדה, ועוד רבים מהאחורונים. ר' שווית אגמי חיב סי' ע"ה סקיב' וכמו בק"ש היה כאן צורך הנעל להזהר כאשרנו מנתקה. ר' סוביב'

הסתכלות בנסיבות המותרים שם: לא יסתכל וכן אכל מותר להסתכל בנסיבות הגלויים אע"פ שננה בראיה – ובש"ר (סק"ב) כתב שהטעם הוא הוואיל והוא מותר לו לאחר זה עמו בא לדי' מכשול, וכתבו²⁵⁶ מן אין בא לדי' מכשול, וכתבו²⁵⁶ الآחרונים שונן שלא יסתכל יותר והוא והחמיר קורש יאמר לנו.

סעיף ח'

טעם שעריך ליהוד גנדים בזמנם נידות, ומטה טעם שכירם לא נהנו בות בשו"ע: ראוי לה שמייחד לה בגיןם לימי נידות כדי שייתו שניהם זוכרים תמיד שהוא נדה – ומובואר שהטעם הוא כדי שיזכרו שהוא נדה ולא יזכיר לידי מכשול. והקשו²⁵⁷ الآחרונים דהרי בಗמ' בכתובות (ס"ה ע"ב), מובואר שהתעם הוא כדי שלא תתגננה על בעלה ראם לוכשת בימי טהרתו אוותם בגיןם שלבשה בימי נדרת הרין היא מתגננה בגד כסאי אפשר לטבול בלי וזה.

יע, יען בשורת משנה הלכות חז"ס כי שאסור מטעמים אחרים עיש, שווי פאת שך, שיעורי שבaille, יען בטהרה עמי קי"ע שורה להקל בו. 254 לול"ש סק"כ, ערוה"ש ידבריו בתכו גם בתשבי"ס קכ"ג, ואגדות חז"ס קע"ט בשם המזרים וכן הוא קנא בבי' בשם האגר והכלבו דמותר להסתכל בשעת טבילה העי' בט"ז סי' קניא. 255 עין לבנון תע" סק"ג. סדריט סקטיז בטעם שעיר רודא, פסיד לצמוץ זרך ועוד, פוחח זוטא סק"א, תזריר סקליב שהסתכלות מזרמת ההזרמים, וכי' באשיות כמה שער הקזרה פכי' שוה פוגם את נשמה, ועי' בנתיבות שלום אהען סי' כי' שבוחיק זרים זה חמירו לאסור והסתכלות בה, ובספר חסידים סי' תחתכיו כתוב שלא יסתכל לפני השעה שדרים מעטים בה מושם שקשה לשכחה. יען בשורת מהרש"ם חז"ס ר' ר' שיח שן אם וזה להזריק הרוע במני מזורת שובה אין ביתא איסור, ובשורת שבת היל' חז"ס ע' קעיה כתוב אם בסותר מנתץ חייה סי' שענ' נשר בצע". 256 חתן ספר אויח שער טהרת הידים סי' ר' ר' יען בסוגיב ששהקר בהוא דאמירין דבר הוזיב לאדם ור' קל' משותמע אם שומע את ב' הקלות ייד או דלמא יין דתביב איב' דיבב וענ' לשמעו אחר מב' הקלות ע"ש נפקים לעדה, יען בארכות בארץ הפסוקים שם, בשם ספר באר יהודה. 257 מה שכתב להצע' בז' סי' ר' ר' כתוב להקל בו.

הסתכלות באשו'ה בשעת טבילהה נוב"י תנינא (ס"י קכ"ב) דין באופן שהאהše צריכה לטבול ואין מי שעה לצורך אחר וכגון שורעה להשקיט את התינוק וכדרוי אטור, גם בוה שיק' קון באשה ערוה. ויש²⁵⁸ שכמכו דגש אם שומע את שירוחה בז' הקלהה בטה"יף דיש להחמיר בז' וכמו בא"א. וכשאשתו שורה עם בחר וכגון בזמידות שבת יש²⁵¹ שכובו להתרה משומד דתורי קלי לא משחמי ולכן אין חשש להרהור עברו, אך²⁵² יש שכובו להסתכל בה וכמברא בדרבי הרמ"א כאן להחמיר דכיוון שהקל חביב לו לא ארמנ' דתורי קלי לא משחמי ואסור לו לשומו לשמעו בלי נגינה.

לעיל בירינו אם מותר לשמעו את קת' אחרנים להקל בשашתו שורה, ואולם²⁴⁸ יש שכובו לאסור דאין הבדל בין א"א לאשתו גודה וגם עלייה יש' דין קול באשה ערוה. ויש²⁴⁹ שהוסיף דמה שאסור

הברורים אם הם שkopim ביב' במשגב סי' ע"ה סק'ה, שווי דובב מישרים חי' סי' קכ"ד, שווי באר' משחה חד' סי' קכ"ב. 246 ספר הנעופת ואם על האיראים עמד עדות סי' כ"ז אוות ק' וכיב' בשורת חממת משה סי' נ"ת, דאי' אמוי מותר ליטסבל באשו'ה נדה בנסיבות הגלות אע' שבהתה מראזקהה, והכ' בא"א אסור אפי' באבעג' קטנה בשגהנה. 247 ספר באורות יצחק עט' שיד', פזיד'ר מקשה זרב סק'ח וכן שרגל לשמעו קול ומר שלה, שווי חממת משה סי' נ"ח, משמרע הפלחה' בשם הנעושה שלטי' ובכלל שאחר טבורה, טה'ב טיב' סכ"ט. 248 לרשות סק'ב, ערוה' טקב'ג, ע"ל' שער סי' קניא סי' באיח' פ' צו סי' כ"ה, שווי גאנ'ם חי' סי' ע"ה, שווי שבaille חז' סי' קעב' אונ' ע"ב, גאנ'ין' סוכובי' פרק י"ז סי' א' שישיב את קושית החותמות ראם דעליל. 249 בא"ז שם ארכיטים זאמ' ויל' נטבת הובת נציר לזרור השלמוד בפרק ואן לבעל מוקט אשר לכל' עראן והש להקל עבאל' נטבתה נצירנו וכי' שיש הוכח' שחוינע בוכה הרכבת והבעל אין לו מקום לעש' דמנה לסתכלות בנסיבות תלולים שקשה להוות עמה בבון ולהזoor מזה לאן-קל' טפי' – סוג' שמן. 250 עין בארכות הפטוקים סי' בארכ' א' סק'ב או' זו שהואריך בהו לבוי א' במקורה שמיכרין ולכ' עיא' אטורה אמ' כיריה יש מהלוקות נטבק באשותה השוואת הדרה אטורה לכיר' – סוג'ם, חותש', אמ' בשרית מנתץ חייה סי' שענ' נשר בצע". 251 חתן ספר אויח שער טהרת הידים סי' ר' ר' יען בסוגיב ששהקר בהוא דאמירין דבר הוזיב לאדם ור' קל' משותמע אם שומע את ב' הקלות ייד או דלמא יין דתביב איב' דיבב וענ' לשמעו אחר מב' הקלות ע"ש נפקים לעדה, יען בארכות בארץ הפסוקים שם, בשם ספר באר יהודה. 252 סוג'ם שם. 253 שווי מנה' חי'

דאמ בעלה נמצא בכיה צריכה לכוסות כדי שבעה לא יראה שעורה פרוע לנו כתוב הרמב"ם וכן הוא בגמ' דהאisor לילך פרועות ראש הינו בשוק דברתי אין פרועות רח' שוק ואם גם בכיה היהת אסורה לאש בשוק ואם גם בכיה היהת אסורה חלק גדול בשנה יותר מרכעית ולפעמים גם יותר משליישת לא היה שירך לומר לא להסתכל בשער אשתו נהה גם אם בימי טהורת הולכת עם שער פרוע בכיתה. ובין מה שכח ריסטבר ומקומות המכוסים מקרי דוקא מקומות המכוסה גם בבית, והינו בגין דרגיל בהז לא יבוא לידי הרהור. ולענ"ד צריך לעיין בהז, וזה הנה נפסק בטיש"ע או"ח סי' ע"ה דעתה המגוללה באשה במקומות שרוכה לכוסתו אסור לקירות ק"ש כנראה אף היא אשתו יעו"ש, וטעם האיסור ממשום הרהור"ן מבואר בראשונים הובא בבי' יעו"ש.

ובב"ח שם כתוב דהא ריסטבר הטרו במקומות שרוכה לכוסתו לאפוי פניה וידיה ווגלה ביעירות שהולכים יחד שלעלום וגלתון הן מגולין דאיינו אסור לקירות כנגן יעו"ש. ומשמע מדבריו דוקא אם "לעלום" הולכים יחד מותר והינו דגם בשוק הולכים יחד ולא סגי רבכית הולכים יחד והרי גם בזה האיסור משום "הרהור" כניל' ומבהיר רבכרי שלא יהיה הרהור ביןין שוג' בשוק יהיה מגולה ולפ"ז היהת לאגבי הסתכלות באשות נהה במקומות המכוסים הדאיסור משום הרהור נמי ונודד אם המכוסה בשוק ולא סגי המכוסה בית ודרלא כהאג"ם עצ"ע. וכן עיין שם במ"ב סק"ב שכח במקומות שרוכן לילך יחד וקצת ממשע מותר לה לילך פרועות ראש בכיה אלא

ואsha גלי ולשון הרמב"ם פ"א מא"ב תהי' ז' וכן לשון השו"ע אה"ע סי' כ"א טעף כי לא תלכנה בנות ישראל פרועות דאס בשוק ואם גם בכיה היהת אסורה חלק גדול בשנה יותר מרכעית ולפעמים גם יותר משליישת לא היה שירך לומר לא חלכנה ובלוק, וכן מסתבר לדינא ומ"מ כל המהמיר בעניינים אלו מושבח ואם אפשר באופן טוב ושלום היה טוב להחמיר, וככלל מסתבר לדינא שבמוקמות המכוסה שבאה מוקמות המכוסים אף להסתכל הוא ורק במקומות המכוסים אף בכיתה כסאי שם רק בעלה או בשאי שום איש דג"כ ריגלות להיות מלבושות דלא מסתבר כל דיהיה הכוונה למוקמות המכוסים כשהולכות בשוק ובפני אינשי אחרין שצרכות ליכת בעניינות יותר אך שטוב להחמיר באופן טוב ושלום כי בעניינים אלו המהמיר מושבח עכ"ל.

ב. העורות בדרבי האג"ט.

הנה מ"ש לגבי שיור להוכיח ממה שמכואר בגמ' וברבב"ם דהאisor לצעת פרועות ראש הינו בשוק ואם אסור לבעל להסתכל בימי נירוחה בשער אשתו למלה כתבו דוקא בשוק הרי כל אלה שליש מהשנה או רביע מהשנה הרי היא גודה וא"כ גם בכיה צריכה לכוסות שעודה ע"כ דאייצ' כניל' בונתן. ובענ"ד לא זכיתי להבקן וראיינו דגם אם ניקוט אסור לבעל להסתכל בשער אשתו גודל בהז חמץ הוא טעם גודל שאין לאסור עליו, וגם לשון האיסור הוא נאמר בכחות דף ע"ב אהורה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש ולשון הרמב"ם פ"ד מאישות ה"י יצאה בשוק ושער

ג. פרושו של הראב"ד טונית הגמ' והנה יעוץ בראב"ד בספר בעל הנפש אשרנו נהה ומן העקב להסתכל בעקב המcosa שבה שמא יבוא לידי הרוגל, ואיסור להסתכל בה במקום הטנופת ע"פ דריש לקיש אריך יוסף אחמד ולקיים קאמר דאפי באשות נהה לא מיניש בבניהם שאין מהווגני אלא במקומות הטנופת. ויש מפרשין דהא וד"ל מלחת באפי נפשה הזיא ולפרושי למלחת נמי אתה. ומילחאת דרב יוסף בעקבה ממש ובאשות נהה באשתו נהה אף בעקבה ממש ולפי הראב"ד פשوط מודיעו אוסרין שאר במקומות המכוסין וכנראה דהטור פסק כהראב"ד בעבלי הנפש ולק"מ קושית ה"ב ע"ל הטו. שוב ראייתו שכבר עמד בהז בסדר"ט בסק"ד והכיא שוגם דמר מוקים לה בעקבה ממש כפשתה ובאשות נהה, ומה מוקים לה באשה סתם בין נהה בין שאינה-נהה כפשתה, ומאי עקרה מוקם הטנופת, ורב יוסף וויל לא פליני בעיקרה דמלחתה אלא בפרשא דרביתא דר"ל אלא דפסק כהראב"ד. ועיין עוד בסדר"ט (סקט"ז).

פרק לב'

דין. מקומות המכוסין شبביתם מגולין

מחמירות לעשו כקחית לא לא כפי חיובה شبביתה כשליך שם אינשי אחרני אינה מכשית שערותיה שהבעל רגיל בהז חמץ הוא טעם גודל שאין לאסור עליו, וגם לשון האיסור הוא נאמר בכחות דף ע"ב אהורה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש ולשון הרמב"ם פ"ד מאישות ה"י יצאה בשוק ושער

ל' בש"ע מפואר דלא התחל אפי בעקבה ואלא מתקומת הנטופת ע"ל.

א. בניות דברי האנרכ. משה באנרכות משה (חיו"ר ב' סי' ע"ה בד"ה וכדבר וכו) כתוב וזה וברבר שעדר אשתו נהה לבעללה הנה וראי עdry מקומות המכוסים שבח דהונשים שאין